

nikest kehrust; sepärrast tahhan sind ommale keh-
rajaks wõtta, sa woid siin himmo pärrast kehra-
ta, ial minna ei tahha dõlda, et liaks olled tei-
nud". Tüdrokul hirm nahkas, pallus wägga
selle wasto, laitis emma sannad hopis tühjakš
ära, ütles, et ommast tõõst koggoniste ei piddand
asja ollema, ja et emma wišiste ei muido kui
pilkades neid sanno on räkinnud; agga ei aitand
palwed, ei aitand wasto tõrkuminne, anti
agga Eivole wõtkid ja head hulka penikešši linno
kätte ja kääko pealegi: Sada nüüd kehrust ni
paljo kui sõrmed suutwad ja kehha ial kannas-
tab! — Oi, oi! oigas Eiso, kui üksi jäi kambri,
mis waewasse waene laps sattunud minna!
Neid kahhest wõtkist anti kehrajale isse wallida,
kumb oiete mele pärrast piddi ollema; mollemad
ollid wägga kannašte tehtud, läikisid ülle ja ülle,
ja ollid üšna lodud punnasest puust; agga nende
peält tahheti ka täielist tõõd. Runninga proua

kääso peäle anti Eivole üht lõnga otsa märgiks,
mis kui juukse karw ni penike, et seddasamma
suggu lõnga piddi kehrama — oh sedda iggawat
tõõd, sedda otsata waewa! Uggaga ei peäsnud Eiso
muido kui piddi agga peäle hakkama, ja kehras
esšimešse walloga keik se päwa wahwaste, ja
nendasammoti ka teise päwa otsa, agga siiski ei
pooltki wärtna täis sanud, olli lõng wägga pe-
nike; ja iggamees woib arwata, kui raske meel
kehrajal, neid linna-leiskad nähhes, mis keik pid-
di lõngaks walmistama — kus selle kehrusse
ots! Jo wešši kippus tüdroku silma ja sure mur-
re pärrast läks ta, kui õhto sai, tule kätte, kur-
wa meelt lahutama. Runninga suurte maiade
liggi olli wägga kanna rohhoaed, ja selle tagga
kaunikenne suur mets, kust paljo hõlega ehitud
teed läbbikäisid ja keiksuggu metsapuud kaswid.
Seält leidis Eiso melepärralist kohta, mis nat-
tukeste kõrwale andis, kus omma kurwa meles